

Arrest

nr. 174 582 van 13 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. VAN ISTERDAEL en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.B. Thaer Raed Hussein (verder: verzoeker)

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 januari 1991 geboren in Bagdad, waar u uw hele leven heeft gewoond. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.

Sedert 2004 verzorgde u samen met uw vader goederentransport naar een Amerikaanse militaire basis nabij Bagdad. In 2006 werd er een aanslag gepleegd op zulk goederentransport. U werd hierbij door een kogel in de voet geraakt. Uw vader bleef toen ongedeerd.

Omwille van dit incident, omwille van de algemene onveiligheid in Irak, en tenslotte omdat de medische zorg – u had een schotwonde aan uw voet – in Irak op dat moment te wensen over liet, bent u toen naar Syrië getrokken waar u asiel heeft gevraagd bij de vestiging van het UNHCR. In 2009 zette u een punt achter deze aanvraag en keerde u terug naar Irak. U begon er weer te werken als goederentransporteur voor het Amerikaanse leger, dit tot het vertrek van de Amerikanen uit Irak in 2010. In die periode van maart 2009 tot 2010 ontving u meerdere telefonische bedreigingen. Men verwees naar het feit dat u werkte voor de Amerikanen, men noemde u een ongelovige. U ontving in 2010 ook een dreigbrief met daarin een kogel. U legde hiertegen klacht neer bij de rechtbank. Nadat u van telefoonnummer was veranderd hielden de telefonische bedreigingen ongeveer vier maanden na ontvangst van uw dreigbrief uiteindelijk op. Op 20 december 2014 huwde u met K. Ahlam Adil Khalaf (OV 8.122.555). Nog diezelfde avond vielen onbekende militieleden uw ouderlijke woning binnen. De mannen waren op zoek naar u. Via het dak wist u te ontsnappen. U dook onder bij uw oom. De volgende dag liet u door familie uw echtgenote en persoonlijke spullen naar u brengen. Nog diezelfde dag heeft u samen met uw echtgenote Irak verlaten. Van 22 december 2014 tot 1 september 2015 verbleven jullie in Turkije. U deed er een vergeefse poging om asiel aan te vragen bij het UNHCR. De procedure daartoe bleek echter erg langdurig en u had niet voldoende middelen om intussen in Turkije te voorzien in uw dagelijkse behoeften. Op 11 september 2015 kwamen jullie aan in België waar jullie op 14/09/2015 asiel aanvroegen bij de bevoegde autoriteiten. Jullie internationale paspoorten had u in Turkije achtergelaten bij een vriend, die deze documenten intussen heeft terugbezorgd aan uw familie in Irak.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: identiteitskaarten van uw echtgenote en u, nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en u, een woonstattest, een (Syrisch) medisch dossier, een werkbadge van uw vader, een huwelijksakte, een politiedossier.

B. Motivering

Uit onderzoek van de door u verklaarde asielproblemen moet worden vastgesteld dat u geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

U verklaart uw land te zijn ontvlucht omdat u doorheen de jaren door onbekenden bent bedreigd geweest en ook enkele keren bent aangevallen omdat u had gewerkt voor het Amerikaanse leger. Echter werden vaststellingen gedaan die niet langer toelaten geloof te hechten aan de door u verklaarde vrees. Met name met betrekking tot de laatste aanval op u, bij u thuis op uw huwelijksdag, werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen asielverklaringen enerzijds en de verklaringen van uw echtgenote anderzijds. Zo verklaarde u dat de invallers die avond waren binnengekomen toen u met uw echtgenote op de tweede verdieping was. U hoorde hoe de mannen meteen tegen uw vader begonnen te roepen en hem beledigden. U hoorde ook dat ze riepen: "Waar is Thaer?" Toen u dat gehoord had, ontsnapte u via het dak (CGVS p.14, 15). Uit het geschreeuw kon u ook opmaken dat de invallers een gewoon Iraaks dialect spraken (CGVS p.18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde, in antwoord op de vraag of de aanvallers dingen geroepen hadden, dat dit niet het geval was, en dat de aanvallers stil waren binnengekomen. De enige die geroepen had, was een familielid, vermoedelijk uw moeder, die zou geroepen hebben: "Thaer, weglopen!" (CGVS vrouw p.5) Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS vrouw p.7). Ter verklaring beweerde zij dat ze boven was op het moment van de aanval en niet alles gehoord had wat er beneden was gebeurd. Deze uitleg voldoet niet gezien hiermee niet verklaard is waarom uw echtgenote initieel een ander antwoord gaf dan de uitleg dat ze niet alles had gehoord. Daarenboven kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat, wanneer er in het kader van een agressieve en ingrijpende gebeurtenis als een inval in een privéwoning, geschreeuwd wordt, beide huwelijkspartners, van wie mag verwacht worden dat ze achteraf ook elkaars wedervaren en impressies met elkaar zouden delen, niettemin dusdanig uiteenlopende verklaringen zouden afleggen over wie zou hebben geroepen en wat er zou zijn geroepen.

Een volgende tegenstrijdigheid aangaande deze inval betreft de reactie van uw echtgenote op de inval. U verklaarde immers dat, nadat u via het dak ontsnapt was, uw echtgenote naar beneden was gaan kijken omdat ze bang was helemaal alleen op de bovenverdieping. Uw vrouw, zo zei u, had de aanvallers ook gezien en vertelde achteraf dat de aanvallers maskers droegen (CGVS p.14,15). Uw echtgenote zelf beweerde dan weer tijdens haar asielgehoor dat ze gedurende de hele inval op haar kamer op de bovenverdieping was gebleven en dat ze de aanvallers niet had gezien (CGVS vrouw p.5).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd uw echtgenote geconfronteerd (CGVS vrouw p.7). Haar repliek dat u intussen via het dak was ontsnapt, dat algemeen verwacht kon worden dat zij daarna naar beneden zou gaan kijken wat er gebeurde, maar dat zij dat echter niet heeft gedaan, voldoet niet.

Ook hier kan worden opgemerkt dat huwelijkspartners die zulke gebeurtenis hebben meegemaakt, elkaars wedervaren en impressies achteraf met elkaar zouden delen. Ook deze tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Vervolgens, u beweerde dat er geen contact was geweest tussen u enerzijds en uw familie en/of uw echtgenote anderzijds, in de periode tussen uw ontsnapping via het dak op de avond van de inval enerzijds, en een telefoontje van u naar uw familie anderzijds ergens de volgende dag, met de mededeling van uwentwege dat men u uw echtgenote moest brengen omdat u beslist had om het land te ontvluchten. U gaf hierbij trouwens aan zich niet meer te herinneren of u uw echtgenote ook aan de lijn had gehad bij dit bewuste telefoongesprek de dag volgend op de inval (CGVS p.15-16). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat zij u ergens na middernacht in de nacht van de inval had gebeld om te weten waar u was en dat zij u toen effectief aan de lijn heeft gehad (CGVS p.6). Gezien het traumatiserend effect van dergelijke agressieve inval, zeker op twee mensen die die dag zelf met elkaar in het huwelijk waren getreden, en waarvan de man rechtstreeks gevisieerd was door die inval, is het geheel ongeloofwaardig dat beide huwelijkspartners dermate uiteenlopende verklaringen zouden doen over het moment waarop zij voor het eerst weer contact hadden met elkaar en duidelijkheid kregen over elkaars veiligheid.

Ook over het moment waarop jullie elkaar weerzagen na deze inval, legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Immers verklaarde u dat u uw echtgenote terugzag in het huis van uw oom op de avond van de dag volgend op de inval in uw eigen huis (CGVS p.17). Uw echtgenote beweerde dan weer dat dit weerzien plaatsvond in de woning van uw oom op de ochtend van de dag die volgde op de inval (CGVS p.5-6). Zij werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS p.7). Haar uitleg dat ze zich niet alle details van deze gebeurtenis kon herinneren, is niet aannemelijk. Weerom zij erop gewezen dat het moment van weerzien tussen twee pas gehuwden na een ingrijpende gebeurtenis die in ernstige mate bedreigend was voor een van beide partners, niet als detail kan worden afgedaan, toch niet in die mate dat aanvaardbaar zou zijn dat de ene partner een tijdsindicatie aan het begin van de dag in kwestie zou aangeven, en de andere hetzelfde weerzien aan het einde van die dag zou situeren.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tonen overvloedig het bedrieglijk karakter van uw beider verklaringen over de inval in uw woning aan, nochtans de directe aanleiding voor uw vlucht uit Irak. Ook aangaande eerdere vervolgingsfeiten toonde u zich weinig geloofwaardig. Alvast blijkt het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande de door u verklaarde dreig telefoons en dreigbrief uit de door u ten bewijze hiervan neergelegde gerechtelijke en politionele documenten. Immers wordt in deze documenten op geen enkele wijze gesproken over dreig telefoons, sms'en met bedreigingen of een dreigbrief. Integendeel blijkt in deze documenten op consistente wijze dat u enkel klacht zou hebben ingediend aangaande een mondelinge doodsb bedreiging op straat, op 1 februari 2010, door gewapende mannen in een Opel. Het spreekt voor zich dat het uw geloofwaardigheid alles behalve dient dat u in uw asielt gehoor tegenover het CGVS met geen woord rept over dergelijke mondelinge bedreiging, of dat anderzijds, in de door u neergelegde gerechtelijke en politionele documenten - gebaseerd op uw verklaringen - met geen woord gerept wordt over de telefonische bedreigingen die u luidens uw verklaringen op het CGVS toch reeds sedert 2009, kort na uw terugkeer uit Syrië, zou ontvangen hebben.

Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over voornoemde dreigbrief zij er ook op gewezen dat uw verklaringen over de inhoud van deze brief onaannemelijk vaag en incoherent zijn. Alvast kan het weinig geloofwaardig worden genoemd dat u van een brief met een duidelijke doodsb bedreiging zou beweren dat die voor u bestemd was, maar dat u anderzijds niet kan aannemelijk maken waaruit u afleidt dat die brief voor u was bestemd. Immers blijkt uit uw verklaringen dat op die brief noch op de envelop uw naam stond vermeld als bestemming. De enige reden waarom u wist dat de brief voor u bestemd was, was dat uw vader de brief aan de politie had afgegeven, dat die brief vervolgens door de politiebeambte was geopend en doorgenomen en dat die man in kwestie daarop zei dat de brief tot u was gericht (CGVS p.13-14). Over de inhoud van de brief op zich bleef u ook bijzonder vaag. Zo suggereerde u aanvankelijk dat er in de brief één zin stond en dat er een kogel bij was gevoegd (CGVS p.12). Op de vraag of er nog iets in stond, gaf u aan dat dat het enige was dat u zich kon herinneren. Toen er gericht verdere vragen werden gesteld, bleek er heel wat meer in die brief te staan, namelijk een religieuze verwijzing en dat er sprake was van een soort gerechtelijke veroordeling maar dat u dat alles niet had gelezen.

U bleef erbij dat u enkel weet had van die kogel en enkel een tweetal zinnen had gezien in die brief (CGVS p.13). Wat hier ook van zij, van iemand die een doodsbedreiging per brief verklaart te hebben ontvangen, mag verwacht worden dat hij meer in detail vertrouwd is met de inhoud van deze brief. Dies te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf officieel als klager werd geregistreerd en ook door de politie werd verhoord aangaande deze dreigbrief en u des te meer reden en gelegenheid moet hebben gehad om kennis te nemen van de inhoud van deze brief (CGVS p.14).

Tenslotte, voor wat betreft de beschieting in 2006, waarbij u ook een voetblessure had opgelopen, zij erop gewezen dat u ten aanzien van dit incident evenmin een gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Weliswaar geeft u aan dat deze aanval op een goederenkonvooi richting de militaire basis van Kirkush, minstens ook tegen u persoonlijk gericht was – u stelde dat uw aanvallers uw naam wellicht kenden (CGVS p.11) – maar niettemin blijkt uit andere verklaringen door u en vaststellingen aangaande uw gedrag sedert dit incident dat u geen ernstige vervolgingsvrees koestert jegens de personen die het konvooi waarvan uw vader en u toen deel uitmaakten, hadden aangevallen in 2006. Allereerst blijkt uit uw verklaringen dat u de voetverwonding had opgelopen toen de aanvallers ‘zonder doel’ aan het schieten waren op het hele konvooi, waaruit bezwaarlijk af te leiden valt dat de aanval ook bewust tegen uw persoon zou zijn gericht (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u kort hierna naar Syrië bent gevlucht, er asiel heeft aangevraagd maar dat u niettemin in 2009 naar Irak bent teruggekeerd. U geeft zelf aan dat het UNHCR toen heeft geoordeeld dat u niet langer recht had op asielbescherming omdat u naar uw land van herkomst was teruggekeerd (CGVS p.6-7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw op uw ouderlijk adres bent gaan wonen waar u sedert uw geboorte heeft gewoond (CGVS p.3,14). U bent er blijven wonen tot uw verklaard vertrek uit Irak in december 2014. Als u ervan uitgaat dat uw aanvallers van 2006 uw identiteit kenden en u sedertdien zijn blijven viseren, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u in de jaren na uw terugkeer uit Syrië op het adres bent blijven wonen waarvan algemeen bekend was dat u er steeds gewoond heeft. Gezien deze vaststellingen kan er geen gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde worden vastgesteld voor wat betreft de aanval die u verklaart te hebben meegemaakt in 2006.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en u, een woonstattest, een medisch dossier, een werkbadge, een politiedossier) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonstattest, werkbadge, en rantsoenkaart geven blijk van uw identiteit en die van uw echtgenote, informatie die door bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De neergelegde badge toont enkel aan dat uw vader ooit betrokken was geweest bij de militaire basis van Kirkush, gegeven dat op zich evenmin wordt in twijfel getrokken door bovenstaande beslissing. Het medisch dossier betreft medische behandelingen van uw voet in Syrië en geeft er aldus blijk van dat u een periode in Syrië heeft gewoond, onder andere om er verzorging te krijgen voor een verwonding die u in Irak had opgelopen in de voorgaande periode. Ook dit gegeven wordt door bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. Geen van de neergelegde documenten bevat alvast informatie die bij machte is de hierboven verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid te weerleggen of verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing stelt ten aanzien van K. Ahlam Adil Khalaf (verder: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 30 april 1992 geboren in Bagdad, waar u ook de laatste jaren heeft gewoond. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.

Op 20 december 2014 trad u in het huwelijk met uw huidige man, Thaer Raed Hussein A.B. (OV 8.122.555). De avond van die dag viel een groep onbekende gewapende mannen het ouderlijk huis van uw man, waar u toen ook verbleef, binnen, op zoek naar uw man. U weet dat uw man ook in het verleden al vervolgd werd omdat hij en zijn vader ooit hadden samengewerkt met het Amerikaanse leger. Op het moment van de inval in het ouderlijk huis van uw man, wist uw man via het dak te ontsnappen. U vernam later dat uw man zich in veiligheid had weten te brengen bij een oom van hem. De volgende dag werd u naar uw man gebracht en nog dezelfde dag ontvluchtten uw man en u Irak. Jullie verbleven hierna nog tot 1 september 2015 in Turkije. Op 12 september 2015 kwamen uw man en u in België aan waar jullie op 14 september 2015 asiel vroegen bij de bevoegde autoriteiten.

Ter staving van uw beider asielmotieven legden jullie volgende documenten neer: identiteitskaarten van uw echtgenote en u, nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en u, een woonstattest, een (Syrisch) medisch dossier, een werkbadge van uw schoonvader, een huwelijksakte, een politiedossier.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Thaer Raed Hussein A.B. (OV 8.122.555). U gaf hierbij duidelijk aan geen andere asielmotieven te hebben (CGVS p.3). In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg kan evenmin in uw hoofde een gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

De motieven waarop de beslissing voor uw man is gebaseerd, luiden als volgt:

“Uit onderzoek van de door u verklaarde asielproblemen moet worden vastgesteld dat u geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

U verklaart uw land te zijn ontvlucht omdat u doorheen de jaren door onbekenden bent bedreigd geweest en ook enkele keren bent aangevallen omdat u had gewerkt voor het Amerikaanse leger. Echter werden vaststellingen gedaan die niet langer toelaten geloof te hechten aan de door u verklaarde vrees.

Met name met betrekking tot de laatste aanval op u, bij u thuis op uw huwelijksdag, werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen asielverklaringen enerzijds en de verklaringen van uw echtgenote anderzijds. Zo verklaarde u dat de invallers die avond waren binnengekomen toen u met uw echtgenote op de tweede verdieping was. U hoorde hoe de mannen meteen tegen uw vader begonnen te roepen en hem beledigden. U hoorde ook dat ze riepen: "Waar is Thaer?" Toen u dat gehoord had, ontsnapte u via het dak (CGVS p.14, 15).

Uit het geschreeuw kon u ook opmaken dat de invallers een gewoon Iraaks dialect spraken (CGVS p.18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde, in antwoord op de vraag of de aanvallers dingen geroepen hadden, dat dit niet het geval was, en dat de aanvallers stil waren binnengekomen. De enige die geroepen had, was een familielid, vermoedelijk uw moeder, die zou geroepen hebben: "Thaer, weglopen!" (CGVS vrouw p.5) Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS vrouw p.7). Ter verklaring beweerde zij dat ze boven was op het moment van de aanval en niet alles gehoord had wat er beneden was gebeurd. Deze uitleg voldoet niet gezien hiermee niet verklaard is waarom uw echtgenote initieel een ander antwoord gaf dan de uitleg dat ze niet alles had gehoord. Daarenboven kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat, wanneer er in het kader van een agressieve en ingrijpende gebeurtenis als een inval in een privéwoning, geschreeuwd wordt, beide huwelijkspartners, van wie mag verwacht worden dat ze achteraf ook elkaars wedervaren en impressies met elkaar zouden delen, niettemin dusdanig uiteenlopende verklaringen zouden afleggen over wie zou hebben geroepen en wat er zou zijn geroepen.

Een volgende tegenstrijdigheid aangaande deze inval betreft de reactie van uw echtgenote op de inval. U verklaarde immers dat, nadat u via het dak ontsnapt was, uw echtgenote naar beneden was gaan kijken omdat ze bang was helemaal alleen op de bovenverdieping. Uw vrouw, zo zei u, had de aanvallers ook gezien en vertelde achteraf dat de aanvallers maskers droegen (CGVS p.14,15). Uw echtgenote zelf beweerde dan weer tijdens haar asielgehoor dat ze gedurende de hele inval op haar kamer op de bovenverdieping was gebleven en dat ze de aanvallers niet had gezien (CGVS vrouw p.5). Ook met deze tegenstrijdigheid werd uw echtgenote geconfronteerd (CGVS vrouw p.7). Haar repliek dat u intussen via het dak was ontsnapt, dat algemeen verwacht kon worden dat zij daarna naar beneden zou gaan kijken wat er gebeurde, maar dat zij dat echter niet heeft gedaan, voldoet niet. Ook hier kan worden opgemerkt dat huwelijkspartners die zulke gebeurtenis hebben meegemaakt, elkaars wedervaren en impressies achteraf met elkaar zouden delen. Ook deze tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Vervolgens, u beweerde dat er geen contact was geweest tussen u enerzijds en uw familie en/of uw echtgenote anderzijds, in de periode tussen uw ontsnapping via het dak op de avond van de inval enerzijds, en een telefoontje van u naar uw familie anderzijds ergens de volgende dag, met de mededeling van uwentwege dat men u uw echtgenote moest brengen omdat u beslist had om het land te ontvluchten. U gaf hierbij trouwens aan zich niet meer te herinneren of u uw echtgenote ook aan de lijn had gehad bij dit bewuste telefoongesprek de dag volgend op de inval (CGVS p.15-16). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat zij u ergens na middernacht in de nacht van de inval had gebeld om te weten waar u was en dat zij u toen effectief aan de lijn heeft gehad (CGVS p.6). Gezien het traumatiserend effect van dergelijke agressieve inval, zeker op twee mensen die die dag zelf met elkaar in het huwelijk waren getreden, en waarvan de man rechtstreeks gevisieerd was door die inval, is het geheel ongeloofwaardig dat beide huwelijkspartners dermate uiteenlopende verklaringen zouden doen over het moment waarop zij voor het eerst weer contact hadden met elkaar en duidelijkheid kregen over elkaars veiligheid.

Ook over het moment waarop jullie elkaar weerzagen na deze inval, legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Immers verklaarde u dat u uw echtgenote terugzag in het huis van uw oom op de avond van de dag volgend op de inval in uw eigen huis (CGVS p.17). Uw echtgenote beweerde dan weer dat dit weerzien plaatsvond in de woning van uw oom op de ochtend van de dag die volgde op de inval (CGVS p.5-6). Zij werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS p.7). Haar uitleg dat ze zich niet alle details van deze gebeurtenis kon herinneren, is niet aannemelijk. Weerom zij erop gewezen dat het moment van weerzien tussen twee pas gehuwden na een ingrijpende gebeurtenis die in ernstige mate bedreigend was voor een van beide partners, niet als detail kan worden afgedaan, toch niet in die mate dat aanvaardbaar zou zijn dat de ene partner een tijdsindicatie aan het begin van de dag in kwestie zou aangeven, en de andere hetzelfde weerzien aan het einde van die dag zou situeren.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tonen overvloedig het bedrieglijk karakter van uw beider verklaringen over de inval in uw woning aan, nochtans de directe aanleiding voor uw vlucht uit Irak. Ook aangaande eerdere vervolgingsfeiten toonde u zich weinig geloofwaardig.

Alvast blijkt het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande de door u verklaarde dreigtelefoons en dreigbrief uit de door u ten bewijze hiervan neergelegde gerechtelijke en politionele documenten. Immers wordt in deze documenten op geen enkele wijze gesproken over dreigtelefoons, sms'en met bedreigingen of een dreigbrief. Integendeel blijkt in deze documenten op consistente wijze dat u enkel klacht zou hebben ingediend aangaande een mondelinge doodsbedreiging op straat, op 1 februari 2010, door gewapende mannen in een Opel.

Het spreekt voor zich dat het uw geloofwaardigheid alles behalve dient dat u in uw asielgehoor tegenover het CGVS met geen woord rept over dergelijke mondelinge bedreiging, of dat anderzijds, in de door u neergelegde gerechtelijke en politionele documenten - gebaseerd op uw verklaringen - met geen woord gerept wordt over de telefonische bedreigingen die u luidens uw verklaringen op het CGVS toch reeds sedert 2009, kort na uw terugkeer uit Syrië, zou ontvangen hebben.

Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over voornoemde dreigbrief zij er ook op gewezen dat uw verklaringen over de inhoud van deze brief onaannemelijk vaag en incoherent zijn. Alvast kan het weinig geloofwaardig worden genoemd dat u van een brief met een duidelijke doodsbedreiging zou beweren dat die voor u bestemd was, maar dat u anderzijds niet kan aannemelijk maken waaruit u afleidt dat die brief voor u was bestemd. Immers blijkt uit uw verklaringen dat op die brief noch op de envelop uw naam stond vermeld als bestemming. De enige reden waarom u wist dat de brief voor u bestemd was, was dat uw vader de brief aan de politie had afgegeven, dat die brief vervolgens door de politiebeambte was geopend en doorgenomen en dat die man in kwestie daarop zei dat de brief tot u was gericht (CGVS p.13-14). Over de inhoud van de brief op zich bleef u ook bijzonder vaag. Zo suggereerde u aanvankelijk dat er in de brief één zin stond en dat er een kogel bij was gevoegd (CGVS p.12). Op de vraag of er nog iets in stond, gaf u aan dat dat het enige was dat u zich kon herinneren. Toen er gericht verdere vragen werden gesteld, bleek er heel wat meer in die brief te staan, namelijk een religieuze verwijzing en dat er sprake was van een soort gerechtelijke veroordeling maar dat u dat alles niet had gelezen. U bleef erbij dat u enkel weet had van die kogel en enkel een tweetal zinnen had gezien in die brief (CGVS p.13). Wat hier ook van zij, van iemand die een doodsbedreiging per brief verklaart te hebben ontvangen, mag verwacht worden dat hij meer in detail vertrouwd is met de inhoud van deze brief. Dies te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf officieel als klager werd geregistreerd en ook door de politie werd verhoord aangaande deze dreigbrief en u des te meer reden en gelegenheid moet hebben gehad om kennis te nemen van de inhoud van deze brief (CGVS p.14).

Tenslotte, voor wat betreft de beschieting in 2006, waarbij u ook een voetblessure had opgelopen, zij erop gewezen dat u ten aanzien van dit incident evenmin een gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Weliswaar geeft u aan dat deze aanval op een goederenkonvooi richting de militaire basis van Kirkush, minstens ook tegen u persoonlijk gericht was – u stelde dat uw aanvallers uw naam wellicht kenden (CGVS p.11) – maar niettemin blijkt uit andere verklaringen door u en vaststellingen aangaande uw gedrag sedert dit incident dat u geen ernstige vervolgingsvrees koestert jegens de personen die het konvooi waarvan uw vader en u toen deel uitmaakten, hadden aangevallen in 2006. Allereerst blijkt uit uw verklaringen dat u de voetverwonding had opgelopen toen de aanvallers 'zonder doel' aan het schieten waren op het hele konvooi, waaruit bezwaarlijk af te leiden valt dat de aanval ook bewust tegen uw persoon zou zijn gericht (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u kort hierna naar Syrië bent gevlucht, er asiel heeft aangevraagd maar dat u niettemin in 2009 naar Irak bent teruggekeerd. U geeft zelf aan dat het UNHCR toen heeft geoordeeld dat u niet langer recht had op asielbescherming omdat u naar uw land van herkomst was teruggekeerd (CGVS p.6-7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw op uw ouderlijk adres bent gaan wonen waar u sedert uw geboorte heeft gewoond (CGVS p.3,14). U bent er blijven wonen tot uw verklaard vertrek uit Irak in december 2014. Als u ervan uitgaat dat uw aanvallers van 2006 uw identiteit kenden en u sedertdien zijn blijven viseren, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u in de jaren na uw terugkeer uit Syrië op het adres bent blijven wonen waarvan algemeen bekend was dat u er steeds gewoond heeft. Gezien deze vaststellingen kan er geen gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde worden vastgesteld voor wat betreft de aanval die u verklaart te hebben meegemaakt in 2006.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en u, een woonstattest, een medisch dossier, een werkbadge, een politiedossier) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonstattest, werkbadge, en rantsoenkaart geven blijk van uw identiteit en die van uw echtgenote, informatie die door bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De neergelegde badge toont enkel aan dat uw vader ooit betrokken was geweest bij de militaire basis van Kirkush, gegeven dat op zich evenmin wordt in twijfel getrokken door bovenstaande beslissing. Het medisch dossier betreft medische behandelingen van uw voet in Syrië en geeft er aldus blijk van dat u een periode in Syrië heeft gewoond, onder andere om er verzorging te krijgen voor een verwonding die u in Irak had opgelopen in de voorgaande periode. Ook dit gegeven wordt door bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. Geen van de neergelegde documenten bevat alvast informatie die bij machte is de hierboven verzamelde blikken van ongeloofwaardigheid te weerleggen of verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt.

Anderzijds blijkt dat de sjitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling stellen verzoekers:

"1. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel/motiveringsbeginsel

Overwegende dat het CGVS ten onrechte stelt dat verzoekers ongeloofwaardige/ tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande de feiten die zich hebben afgespeeld tijdens hun huwelijksdag alsook daarvoor en daarna.

Mijn verzoekster wenst te benadrukken dat zij danig aangedaan was/is van deze feiten. Men moet het zich maar voorstellen dat er gewapende mannen de woning van de schoonfamilie binnen stormen op het ogenblik dat men normaal gezien euforische momenten zou moeten beleven.

Het klopt dat zij zich niet meer alles kan herinneren van deze feiten, vooral omdat zij hier een trauma van heeft opgelopen.

Het wordt dan ook niet betwist dat zij zich mogelijks heeft vergist omtrent data, uren, momenten.

Het is perfect normaal dat partijen daarna niet meer uitvoerig spreken over hetgeen is voorvallen, net omdat men een trauma heeft opgelopen. Men heeft ervoor gekozen om het verleden te laten rusten.

Het is mogelijk dat de oorzaak van de zogenaamde uiteenlopende verklaringen omtrent het voorval op de huwelijksdag gestoeld is op gezegden van iemand anders.

Zowel verzoeker als verzoekster verwijzen naar de ouders van meneer: "Ik heb gehoord van mijn moeder/ schoonmoeder".

Verzoekers kunnen zich niet van de indruk ontdoen dat er met een vergrootglas wordt gekeken naar de antwoorden van beiden.

Globaal gezien kan men nochtans stellen dat de verklaringen van beide partijen overeenstemmen, zo onder meer m.b.t. de plaats, de feiten e.d. Bovendien kreeg verzoeker na het verhoor een aantal documenten toegestuurd welke het asielverhaal bevestigen.

Deze worden hierbij gevoegd. Het betreft:

- Schrijven van de gemeente omtrent de aanval in 2006 (stuk 4)*
- Schrijven van de gemeente, opgesteld op 10/4/2016, waarin wordt bevestigd dat verzoeker heeft gewerkt voor de Amerikanen en daarom was aangevallen (stuk 5)*
- Document van de gemeente waarin wordt bevestigd dat er een inval was op de dag van het huwelijk (stuk 6)*
- Document waaruit blijkt dat er een aanval was in 2010 (stuk 7)*

Gelet op het bovenstaande vragen verzoekers de herziening van de weigeringsbeslissing.

2.2. Gegronde vrees voor vervolging

Overwegende dat duidelijk is dat verzoekers, indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst, een gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève."

2.1.2. Inzake de stukken 4 tot en met 7 die werden gevoegd bij het verzoekschrift blijkt het dat deze niet vergezeld zijn van een vertaling. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken 4 tot en met 7 door de Raad niet in overweging genomen.

De bestreden beslissingen stellen terecht vast dat verzoekers incoherente verklaringen aflegden omtrent de gebeurtenissen die de aanleiding zouden zijn geweest voor de hun vertrek uit hun land van herkomst. Te dezen blijkt dat zij incoherent waren over (i) het al dan niet roepen door de aanvallers; (ii) over het feit of verzoekster al dan niet naar beneden is gegaan en of verzoekster de aanvallers heeft gezien; (iii) de wijze en het tijdstip van contact tussen de verzoekers na de aanval; (iv) het ogenblik dat de verzoekers elkaar opnieuw zagen na de aanval. Voormelde vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers. Ook indien zij onder de indruk waren van de feiten moet aangenomen worden dat omtrent voormelde gegevens eensluidende verklaringen zouden afleggen. Het is het geheel aan vaststellingen die leidt tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

De bestreden beslissing inzake verzoeker stelt: "Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over voornoemde dreigbrief zij er ook op gewezen dat uw verklaringen over de inhoud van deze brief onaannemelijk vaag en incoherent zijn. Alvast kan het weinig geloofwaardig worden genoemd dat u van een brief met een duidelijke doodsb bedreiging zou beweren dat die voor u bestemd was, maar dat u anderzijds niet kan aannemelijk maken waaruit u afleidt dat die brief voor u was bestemd. Immers blijkt uit uw verklaringen dat op die brief noch op de envelop uw naam stond vermeld als bestemming. De enige reden waarom u wist dat de brief voor u bestemd was, was dat uw vader de brief aan de politie had afgegeven, dat die brief vervolgens door de politiebeambte was geopend en doorgenomen en dat die man in kwestie daarop zei dat de brief tot u was gericht (CGVS p.13-14). Over de inhoud van de brief op zich bleef u ook bijzonder vaag. Zo suggereerde u aanvankelijk dat er in de brief één zin stond en dat er een kogel bij was gevoegd (CGVS p.12). Op de vraag of er nog iets in stond, gaf u aan dat dat het enige was dat u zich kon herinneren. Toen er gericht verdere vragen werden gesteld, bleek er heel wat meer in die brief te staan, namelijk een religieuze verwijzing en dat er sprake was van een soort gerechtelijke veroordeling maar dat u dat alles niet had gelezen. U bleef erbij dat u enkel weet had van die kogel en enkel een tweetal zinnen had gezien in die brief (CGVS p.13).

Wat hier ook van zij, van iemand die een doodsbedreiging per brief verklaart te hebben ontvangen, mag verwacht worden dat hij meer in detail vertrouwd is met de inhoud van deze brief. Dies te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf officieel als klager werd geregistreerd en ook door de politie werd verhoord aangaande deze dreigbrief en u des te meer reden en gelegenheid moet hebben gehad om kennis te nemen van de inhoud van deze brief (CGVS p.14)."

Voormelde motivering wordt niet aangevochten. De motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut stellen verzoekers:

"Het CGVS heeft beslist dat verzoekers niet in aanmerking komen voor toepassing van artikel 48/4 VW, evenwel zonder dit ernstig te motiveren, noch in rechte noch in feite. Er wordt verwezen naar het feit dat de situatie in Irak is verslechterd sinds het voorjaar van 2013 en verder escaleert omwille van de inval van IS.

Hoewel men de complexe, problematische en ernstige veiligheidssituatie erkent, meent men contradictorisch genoeg dat de situatie in Bagdad niet zodanig ernstig is omdat de stad niet wordt belegerd door IS en er geen aanwijzingen zijn dat IS de contrôle over de stad zou kunnen verwerven op korte termijn. Verder geeft men dan ook aan dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden worden opgeëist.

Men besluit tot de weigering van de subsidiaire bescherming omdat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen.

Het CGVS laat na te motiveren waarom er voor verzoekers geen ernstige schade of risico tot ernstige schade zou bestaan bij zijn terugkeer.

De veiligheid van verzoekers kan op geen enkel moment worden gegarandeerd in Bagdad gelet op de grote maandelijksse hoeveelheid doden en gewonden, zoals het CGVS zelf aangeeft in de bestreden beslissing.

Dat overeenkomstig artikel 3 van het EVRM niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen.

Verder wensen verzoekers te verwijzen naar informatie van het Ministerie van Buitenlandse zaken dat de situatie in Irak als uiterst onveilig bestempelt, en het reizen naar Irak ten sterkste AFRAADT: "In gevolge de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de daaruit volgende verslechtering van de veiligheidssituatie in het noorden en het westen van Irak, worden alle reizen naar het land ten stelligste afgeraden. Algemene veiligheid

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babyion en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdadabendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties".

Zie: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/irak

Hieruit blijkt inderdaad dat de situatie in Bagdad, zeer onveilig en labiel is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen."

2.2.2. Verweerder brengt volgende documenten bij: op 16 augustus 2016 de COI Focus Irak "De actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016" en een document inzake de vrijwillige terugkeer naar Irak; op 18 augustus 2016 de COI Focus van 12 augustus aangaande "De veiligheidssituatie in Bagdad,

ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"; op 22 augustus 2016 een artikel van Musings on Iraq van 16 augustus 2016, "Security in Iraq, Aug 8-14".

2.2.3. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde landeninformatie, de drie door verweerder bijkomend neergelegde documenten (zie sub 2.2.2.) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Het geciteerde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. De inhoud van dit advies kan geen afbreuk doen aan de veelheid van informatie die wordt bijgebracht door verweerder.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS